

ELEKTRYCY WŚRÓD POLSKICH MEDALISTÓW OLIMPIJSKICH

Zbigniew PORADA

SEP O/Krakowski, emeryt
tel.: 506892053 e-mail: zporada@op.pl

Streszczenie: W roku 2019 upłynęło dokładnie 100 lat od zawiązania się Polskiego Komitetu Olimpijskiego, a także 100 lat od powołania do życia Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Niewiele organizacji społecznych w Polsce może pochwalić się nieprzerwanym działaniem przez okres stu lat, które upłynęły od odzyskania przez nasz kraj niepodległości w listopadzie 1918 r., aż do roku 2022. Do takich organizacji zaliczają się zarówno Stowarzyszenie Elektryków Polskich jak i Polski Komitet Olimpijski. Wśród polskich olimpijczyków, startujących w Igrzyskach Letnich jak i Zimowych, była pewna liczba elektryków, a wśród nich byli również medaliści olimpijscy. Ogółem wśród polskich medalistów olimpijskich było 17 elektryków, którzy łącznie zdobyli 21 medali (4 złote, 6 srebrnych i 11 brązowych) w 12 dyscyplinach sportu.

Słowa kluczowe: polscy medaliści olimpijscy, polscy elektrycy, SEP, PKOl.

1. WSTĘP

W roku 2019 upłynęło dokładnie 100 lat od zawiązania się Polskiego Komitetu Olimpijskiego [1-4], a także 100 lat od powołania do życia Stowarzyszenia Elektryków Polskich [5]. Niewiele organizacji społecznych w Polsce może pochwalić się nieprzerwanym działaniem przez okres stu lat, które upłynęły od odzyskania przez nasz kraj niepodległości w chwili zakończenia pierwszej wojny światowej w listopadzie 1918 r., aż do roku 2021. Do takich organizacji zaliczają się zarówno Stowarzyszenie Elektryków Polskich (SEP) jak i Polski Komitet Olimpijski (PKOl).

Stowarzyszenie Elektryków Polskich (SEP) grupuje nie tylko inżynierów elektryków (tak było w początkowym okresie działalności), ale również techników elektryków oraz absolwentów zasadniczych szkół zawodowych o profilu elektrycznym. Ponadto do grupy elektryków zalicza się również elektroników (dawniej określanych, jako słaboprądowców) oraz inne pokrewne specjalności związane z elektrycznością. Tak więc osoby związane z wszystkimi wymienionymi specjalnościami można w uproszczeniu nazywać ogólnie „elektrykami”.

Wśród polskich olimpijczyków, startujących zarówno w Igrzyskach Letnich jak i Zimowych, była też pewna liczba elektryków. Nie jest łatwo określić ich dokładną liczbę, gdyż wielu z nich, po skończeniu kariery sportowej, podejmowało działalność niezwiązaną z ich wyuczonym zawodem elektryka. Często też po zdaniu matury podejmowali studia na wyższych uczelniach Wychowania Fizycznego, a w swoich ogólnych danych biograficznych odnośnie wykształcenia nie zawsze podawali, że wcześniej ukończyli szkołę zawodową lub technikum elektryczne.

Polscy sportowcy w igrzyskach olimpijskich

uczestniczyli od roku 1924, ale za olimpijczyków uważa się tylko tych zawodników, którzy czynnie wystąpili w zawodach olimpijskich, niezależnie od uzyskanego rezultatu [6, 7]. Tego miana nie przypisuje się zawodnikom rezerwowym, którzy na igrzyskach nie mieli okazji wystąpić. Tym samym liczbę naszych olimpijczyków, można określić dokładnie opierając się na danych Polskiego Komitetu Olimpijskiego. W żadnej z licznych publikacji dotyczących polskich olimpijczyków nie ma jednak takich opracowań, które opisywałyby grupy zawodowe olimpijczyków jak lekarzy, prawników, chemików czy też elektryków.

2. ELEKTRYCY – MEDALIŚCI OLIMPIJSCY

Polscy sportowcy pierwszy raz wzięli udział w Letnich Igrzyskach Olimpijskich dopiero w 1924 r. w Paryżu. W tymże roku, w polskiej ekipie olimpijskiej liczącej 66 sportowców, był tylko jeden elektryk – Julian Łukaszewicz, który jednak nie zdobył żadnego medalu [6-11].

Pierwszym medalistą olimpijskim wśród polskich elektryków został w roku 1932 na igrzyskach w Los Angeles Marian Suski w szermierce, zdobywając wówczas brązowy medal w zawodach drużynowych w szabli [6, 7, 12].

Drugim elektrykiem medalistą olimpijskim był Jerzy Jokiel, który na igrzyskach w 1952 r. w Helsinkach zdobył srebrny medal w gimnastyce w ćwiczeniach wolnych [9, 11].

Trzecim elektrykiem medalistą olimpijskim, ale za to pierwszym złotym, został Zdzisław Krzyszkowiak, który na igrzyskach w Rzymie w roku 1960 zwyciężył w lekkoatletycznym biegu na 3000 m z przeszkodami [6, 7, 8].

Następnymi elektrykami medalistami olimpijskimi, byli w kolejności chronologicznej: Marian Foik (1964 r. - srebrny medal w lekkiej atletyce), Henryk Trębicki (1968 r. - brązowy medal w podnoszeniu ciężarów), Krystyna Ostromięcka (1968 r. – brązowy medal w siatkówce kobiet), Kazimierz Deyna (1972 i 1976 r. – medal złoty oraz srebrny w piłce nożnej), Jacek Wszola (1976 i 1980 r. – złoty oraz srebrny medal w skoku wzwyż), Jerzy Greszkiewicz (1976 r. – medal brązowy w strzelectwie), Jan Gmyrek (w 1976 r. – medal brązowy w piłce ręcznej), Kazimierz Szczerba (1976 i 1980 r. – 2 medale brązowe w boksie), Czesława Kościańska (1980 r. – medal srebrny we wioślarstwie), Grzegorz Stellak (1980 r. – medal brązowy we wioślarstwie), Andrzej Sypytowski (1988 r. – medal srebrny w kolarstwie), Dariusz Białkowski (1992 i 2000 r. – 2 medale brązowe w kajakarstwie), Piotr Markiewicz (1996 r. – medal brązowy w kajakarstwie), Adam Korol (2008 r. – medal złoty we wioślarstwie) [7- 9].

2.1. Marian Franciszek Suski (1905-1993)

Urodził się 2 XI 1905 r. w Kielcach. Ukończył Oficerską Szkołę Inżynierii, następnie studiował w paryskiej École Supérieure d'Electricité (lata 1929-1930), a później na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, kończąc te studia w 1938 r. Podczas studiów uprawiał sport, między innymi piłkę nożną, jeździectwo, tenis ziemny, a przede wszystkim szermierkę, jako zawodnik warszawskich wojskowych klubów, *Legii* później *Warszawianki* [6, 12].

W 1932 r. został reprezentantem Polski na X Igrzyskach Olimpijskich rozgrywanych w Los Angeles. Tam wystąpił w turnieju drużynowym w szabli, w którym Polacy zajęli 3 miejsce i zdobywając brązowy medal. W roku 1936 został wicemistrzem Polski w szabli i ponownie wystąpił na Igrzyskach Olimpijskich, tym razem w Berlinie i tam wraz z polskimi szablistami zajął 4 miejsce [8].

W 1947 r. został pracownikiem Politechniki Wrocławskiej, a w 1959 r. uzyskał tytuł profesora. W latach 1974-1986 był wiceprzewodniczącym Oddziału Wrocławskiego SEP. Zmarł 25 XII 1993 r. we Wrocławiu i tam został pochowany [12].

2.2. Jerzy Paweł Jokiel (1931-2020)

Urodził się 9 VIII 1931 w Rudzie Śląskiej. Ukończył zasadniczą szkołę zawodową i został elektrykiem elekromonterem [6, 7].

Gimnastykę sportową zaczął uprawiać w 1947 r. występując w barwach *Pogoni Nowy Bytom* do 1972 r. Jerzy Jokiel 44 razy reprezentował Polskę w międzypaństwowych meczach gimnastycznych, a 15 razy wywalczył tytuł mistrza Polski w różnych konkurencjach. Największy sukces, historyczny dla naszej gimnastyki, Jerzy Jokiel odniósł podczas Igrzysk Olimpijskich w Helsinkach w 1952 r. zdobywając, jako pierwszy Polak, medal olimpijski w tej dyscyplinie sportu (srebrny w ćwiczeniach wolnych [13-18, 24]).

Jesienią 1980 r. wyjechał z żoną do Hiszpanii, a w roku 1982 rodzina Jokielów osiedliła się w Niemczech i tam w mieście w Bochum Jerzy Jokiel zmarł 7 X 2020 roku.

2.3. Zdzisław Krzyszkowiak (1929-2003)

Urodził się 3 VIII 1929 r. w miejscowości Wielichowo w rodzinie Stanisława i Walerii z domu Smoczyńskiej. W 1950 r. został absolwentem Publicznej Średniej Szkoły Zawodowej w Ostródzie, w dziale elektrycznym [7] zdobywając zawód elektryka. Będąc uczniem wystąpił w biegu narodowym w Ostródzie i od tej chwili zaczął uprawiać biegi długie, wkrótce stając się czołowym polskim długodystansowcem.

W latach 1952-1962, wystąpił 24 razy w meczach reprezentacji Polski, odnosząc 22 zwycięstwa indywidualne, a ponadto 2-krotnie ustanawiał rekord świata w biegu na 3000 m z przeszkodami. Był też 6-krotnym rekordzistą Polski. Był 13-krotnym mistrzem Polski w biegach na 5000 i 10 000 m, 3000 m z przeszkodami oraz w biegach przełajowych [19].

W roku 1956 pierwszy raz wystąpił na Igrzyskach Olimpijskich w Melbourne. Tam w biegu na 10000 m zajął 4 miejsce. Drugi raz w Igrzyskach wystartował w 1960 r. w Rzymie i złoty medal olimpijski wywalczył wygrywając bieg finałowy na 3000 m z przeszkodami [6, 16, 17].

W 1958 r. w Sztokholmie został podwójnym mistrzem Europy zwyciężając w biegach na 5000 oraz na 10000 m.

Nękany przez liczne kontuzje w 1963 r. zakończył swoją karierę sportową. W 1977 r. rozstał się z wojskiem,

będąc w stopniu podpułkownika. W międzyczasie ukończył Studium Ekonomii i Organizacji dla Pilotów Wycieczek Zagranicznych i pracował jako pilot wycieczek [6].

Zmarł 24 III 2003 r. w Warszawie i został pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach [25].

2.4. Marian Foik (1933-2005)

Urodził się 6 X 1933 r. w Bielszowicach, jako syn Wiktora i Hildegardy z domu Długosz. Karierę sportową rozpoczął od uprawiania piłki nożnej, lecz później został lekkoatletą skupiając się głównie na biegach sprinterskich. W 1958 r. ukończył Liceum Ogólnokształcące w Oleśnicy i został oficerem WP [6, 26].

W latach 1955-1964 18 razy zdobył tytuł mistrza Polski w biegach na 100 i 200 m oraz w sztafecie 4 x 100 m, a ponadto 30 razy ustanawiał rekordy Polski w tych samych konkurencjach. 38 razy wystąpił w reprezentacji Polski w latach 1955-1964, odnosząc 29 zwycięstw indywidualnych oraz trzy razy brał udział w Igrzyskach Olimpijskich [6, 26].

W 1956 r. na Igrzyskach w Melbourne zajął 6 miejsce w konkurencji sztafet 4 x 100 m, drugi raz wystąpił w Igrzyskach w 1960 r. w Rzymie, zajmując 4 miejsce w biegu na 200 m. Największy sukces odniósł Foik w 1964 r. na Igrzyskach w Tokio, gdzie wraz z kolegami zdobył srebrny medal w biegu sztafetowym 4 x 100 m [26].

W międzyczasie, w latach 1963-1965 studiował na Wydziale Elektrycznym Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie, a następnie w latach 1965-1968 w Wyższej Szkole Radiotechnicznej w Kijowie, uzyskując tytuł magistra inżyniera [23]. Po ukończeniu studiów pracował w Wojskowych Zakładach Remontowych w Zielonce jako główny technolog, a w latach 1976-1981 był zastępcą dyrektora w Departamencie Spraw Obronnych NBP. W roku 1981 odszedł na emeryturę.

Zmarł po ciężkiej chorobie, 20 maja 2005 r. w szpitalu w Warszawie [26].

2.5. Henryk Trębicki (1940-1996)

Urodził się 22 X 1940 r. w Janowszczyźnie, powiat Sokółka, województwo białostockie. Został sierotą, gdyż oboje jego rodzice zginęli w czasie wojny.

Gdy był uczniem szkoły średniej, próbował już podnoszenia ciężarów, a kiedy został absolwentem Technikum Elektrycznego [6], powołano go wówczas do odbycia służby wojskowej, zdobył dwa tytuły mistrza Polski, w 1963 r. w wadze piórkowej i w 1964 r. w wadze koguciej. Był też dwa razy wicemistrzem Polski w latach 1969 i 1970 w wadze piórkowej.

W roku 1964 pierwszy raz w karierze wystąpił na Igrzyskach Olimpijskich rozgrywanych wówczas w Tokio. Tam w podnoszeniu ciężarów w wadze koguciej zajął w trójboju 4 miejsce [13-18].

W drugim olimpijskim starciu w 1968 r. w Meksyku, również w wadze koguciej, zajął w trójboju 3 miejsce, zdobywając brązowy medal, a w trzecim starciu olimpijskim w 1972 r. w Monachium również w wadze koguciej zajął 4 miejsce [11, 27].

Po zakończeniu kariery zawodniczej podjął pracę, jako trener podnoszenia ciężarów w klubie *LKS Ostrovia* w Ostrowi Mazowieckiej.

W ostatnich latach życia chorował na serce. Zmarł w warszawskiej klinice 8 VI 1996 r. [27].

1) Marian Suski

2) Jerzy Jokiel

3) Zdzisław Krzyszkowiak

4) Marian Foik

5) Henryk Trębicki

6) Krystyna Ostromęcka

7) Kazimierz Deyna

8) Jacek Wszola

13) Czesława Kościńska

14) Andrzej Sypytkowski

15) Dariusz Białkowski

16) Piotr Markiewicz

17) Adam Korol

Rys. 1. Fotografie elektryków – medalistów olimpijskich (źródła zdjęć: 1) Suski M., Wspomnienia. Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 2002; 2) <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/jerzy-pawel-horst-jokiel/>; 3) <http://zdzislaw-krzyszkowiak.inmemoriam.org/>; 4) <https://www.olympedia.org/athletes/74711>; 5) <https://www.pzpc.pl/strefa-zwiazku/sylwetki-wybitnych-zawodnikow/4893/henryk-trebicki/>; 6) <https://gdymilknaoklaski.pl/rozmowy-ze-sportowcami/odpowiedzialnosc-i-wspolpraca/>; 7) Szczepiek S., Deyna Legia i tamte czasy, Wyd. Marginesy, Warszawa 2012; 8) <https://franchising.pl/moja-firma/4690/jacek-wszola-zeby-zarobic-trzeba-sie-nagimnastykowac/>; 9) https://pl.wikipedia.org/wiki/Jerzy_Greszkiewicz; 10) <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/jan-wojciech-gmyrek/>; 11) <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/kazimierz-wieslaw-szczerba/>; 12) https://pl.wikipedia.org/wiki/Grzegorz_Stellak; 13) <https://archiwum.allegro.pl/oferta/czeslawa-koscianska-autograf-i9441133082.html>; 14) https://en.wikipedia.org/wiki/Andrzej_Sypytkowski; 15) Tuszyński B., Kurzyński H., Od Chamonix i Paryża do Vancouver. Leksykon olimpijczyków polskich 1924-2010, Fundacja Dobrej Książki, Warszawa 2012, str. 231; 16) Tuszyński B., Kurzyński H., Od Chamonix i Paryża do Vancouver. Leksykon olimpijczyków polskich 1924-2010, Fundacja Dobrej Książki, Warszawa 2012, str. 250

2.6. Krystyna Ostromecka

Urodziła się 12 III 1948 r. w Bydgoszczy. Uczęszczała do Liceum Ogólnokształcącego w Warszawie, gdzie w roku 1966 zdała egzamin maturalny. Będąc uczennicą tegoż liceum zaczęła uprawiać sport, skupiając się głównie na siatkówce. W tym okresie została zawodniczką warszawskich klubów.

Po ukończeniu liceum rozpoczęła studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, które ukończyła w 1972 r., uzyskując dyplom magistra inżyniera elektronika [6, 7].

W międzyczasie nadal uprawiała siatkówkę i wraz z drużyną „Legii” zdobyła 4 razy tytuły wicemistrzyni Polski w latach: 1965, 1967, 1968, 1969. W reprezentacji Polski senierek debiutowała w 1968 r. a łącznie w polskiej drużynie reprezentacyjnej wystąpiła 143 razy w latach 1968-1974.

W roku 1968 Krystyna Ostromecka znalazła się w polskiej reprezentacji olimpijskiej na Igrzyskach w Meksyku i tam, wraz z koleżankami z reprezentacji, zdobyła medal brązowy. Krystyna Ostromecka w roku 1971 zdobyła też medal brązowy mistrzostw Europy [11, 13, 28].

Od roku 1974 Krystyna Ostromecka więcej czasu poświęcała swemu zawodowi, pracując w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Techniki Medycznej w Warszawie [28].

2.7. Kazimierz Deyna (1947-1989)

Urodził się 23 X 1947 r. w Starogardzie Gdańskim w robotniczej, wielodzietnej (dziesięcioro?) rodzinie Franciszka (pracownik fizyczny mleczarni) i Jadwigi z domu Sprengel [6,7, 20, 21].

Po ukończeniu szkoły podstawowej dalej kształcił się w miejscowej Zasadniczej Szkole Zawodowej przy Zakładach Obuwniczych, zdobywając tam zawód elektryka [7]. Od wczesnych lat interesował się sportem, uprawiając najpierw tenis stołowy, później piłkę ręczną, lekkoatletykę, ale największe uzdolnienia prezentował na boisku piłkarskim i to już jako trampkarz.

Piłkę nożną uprawiał najpierw, jako zawodnik Włókniarza Starogard (w latach 1958-1966), później ŁKS Łódź (1966), Legii Warszawa (1966-1978), Manchester City (1978-1981), amerykańskiej San Diego Sockers (1981-1988) i meksykańskiej Tijuana Legends (1988-1989).

W ciągu ponad 10 lat (1968-78) reprezentował barwy narodowe w 103 spotkaniach, w których zdobył 41 goli.

Kazimierz Deyna wystąpił też w dwóch turniejach olimpijskich. Pierwszy raz w 1972 r. na Igrzyskach w Monachium, gdzie grał w polskiej reprezentacji, która wywalczyła złoty medal. Deyna w tym turnieju olimpijskim zdobył 9 bramek i został najlepszym strzelcem turnieju. Drugi medal olimpijski Deyna, wraz z polskimi piłkarzami, wywalczył na Igrzyskach w 1976 r. w Montrealu. Tam z polską reprezentacją zdobył srebrny medal [20, 21].

W piłkarskich mistrzostwach świata Deyna grał w reprezentacji Polski w 1974 r. w RFN, gdzie nasi piłkarze zajęli 3 miejsce oraz w 1978 r. w Argentynie, gdzie polscy piłkarze zostali sklasyfikowani na 6 miejscu. Po tych mistrzostwach Kazimierz Deyna wyjechał zagranicę i grał w Anglii, a później w USA. Zginął 1 września 1989 w wypadku drogowym na autostradzie pod San Diego [21, 29].

2.8. Jacek Roman Wszola

Urodził się 30 grudnia 1956 w Warszawie. Jest absolwentem Technikum Łączności w Warszawie,

uzyskując tytuł technika elektronika, a następnie studiował na Uniwersytecie Warszawskim (prawo) i na stołecznej AWF (uczelni nie ukończył) [6, 30].

Jeszcze jako uczeń zaczął uprawiać lekkoatletykę, a w latach 1971-1989 jako zawodnik AZS – AWF Warszawa, specjalizując się w skoku wzwyż. 29 razy reprezentował Polskę w meczach międzypaństwowych (1974-1985; 15 zwycięstw indywidualnych), był też rekordzistą świata w skoku wzwyż z wynikiem 2.35 m (25 maja 1980 Eberstadt), a wcześniej 11-krotnym rekordzistą Polski.

Pierwszy jego olimpijski występ miał miejsce w Montrealu w 1976 r., gdzie zdobył złoty medal w skoku wzwyż wynikiem 2,25 m. Drugi raz na Igrzyskach Olimpijskich wystąpił w 1980 r. w Moskwie i zdobył tam srebrny medal uzyskując w skoku wzwyż 2.31 m [30]. Reprezentował też Polskę na lekkoatletycznych mistrzostwach Europy, w których startował 3-krotnie.

Karierę sportową zakończył w 1989 r., lecz jeszcze w 1997 r. zdobył tytuł halowego mistrza Europy weteranów, osiągając 2.01 m [30].

Jacek Wszola za swoje osiągnięcia otrzymał tytuł Zasłużonego Mistrza Sportu, a ponadto został odznaczony m.in. czterokrotnie złotym Medalem za Wybitne Osiągnięcia Sportowe oraz Krzyżem Kawalerskim OOP.

2.9. Jerzy Greszkiewicz

Urodził się 16 stycznia 1950 r. w Gdańsku. W swym rodzinnym mieście ukończył Technikum Elektrotechniczne zdobywając tytuł technika elektronika [6].

Sportową przygodę strzelecką rozpoczął od sprzątanía strzelnicy LOK przy ul. Kopernika we Wrzeszczu, gdzie po pracy pozwalano mu trochę postrzelać z karabinka pneumatycznego. Pierwsze próby były zachęcające i od razu przyjęto go do sekcji strzeleckiej gdyńskiej Floty.

Reprezentował Flotę Gdynia przez cały okres trwania kariery (lata 1964-91), a po jej zakończeniu pracował, jako trener nadal pozostając w tym samym klubie Flota, który był klubem wojskowym. Jerzy Greszkiewicz był podoficerem zawodowym Marynarki Wojennej i dosłużył się stopnia starszego chorążego sztabowego służby stałej [31].

Pierwszy swój tytuł mistrza Polski zdobył w 1969 r., a drugi tytuł mistrzowski dopiero w 1975 r. w strzelaniu do sylwetki biegnącego dzika, a była to wówczas nowa konkurencja.

W tej właśnie konkurencji wystąpił też pierwszy raz na igrzyskach olimpijskich w Montrealu w 1976 r. i od razu odniósł życiowy sukces zdobywając brązowy medal olimpijski z wynikiem 571 pkt (karabinek małokalibrowy 30+30 strzałów do ruchomej tarczy na 50 m) [6, 7, 31].

Drugi jego olimpijski start miał miejsce w 1980 r. w Moskwie, gdzie zajął 10 miejsce, a trzeci raz wystąpił na igrzyskach olimpijskich w 1988 r. w Seulu, zajmując wówczas 12 miejsce.

Jerzy Greszkiewicz był ponadto 10-krotnym mistrzem Polski w strzelaniu do „biegnącego dzika” w latach 1975-1984 oraz 4-krotnym medalistą mistrzostw świata (2 srebrne i 2 brązowe w latach 1982 i 1983), a ponadto był również mistrzem Europy w 1983 r., 3-krotnie srebrnym i 4-krotnie brązowym medalistą tych mistrzostw w latach 1981 do 1987.

Za osiągnięcia sportowe został odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim OOP, dwukrotnie złotym oraz pięciokrotnie srebrnym Medalem za Wybitne Osiągnięcia

Sportowe. Obecnie trenuje młodzież w gdyńskim oddziale Ligi Obrony Kraju [31].

2.10. Jan Gmyrek

Urodził się 2 marca 1951 w Krakowie (syn Edmunda i Ireny z domu Ścibosz). Ukończył w 1971 r. krakowskie Technikum Elektrotechniczne im. Powstańców Śląskich uzyskując zawód technika elektryka, a następnie studiował w warszawskiej AWF kończąc tam studia w 1977 r [6, 20].

Będąc jeszcze uczniem zaczął uprawiać piłkę ręczną najpierw, jako zawodnik AZS Kraków (od 1964), a następnie Stali Mielec i Hutnika Kraków. Trzykrotnie zdobył tytuł mistrza Polski (1978-1980 z drużyną Hutnika Kraków), a 182 razy wystąpił w reprezentacji Polski w tym 2 razy startował w finałach mistrzostw świata (1974 – 4 miejsce i 1978 – 6-te).

Dwa razy wystąpił na igrzyskach olimpijskich w tym w 1972 zajmując 10 miejsce oraz na Igrzyskach w Montrealu 1976 r., gdzie zdobył medal brązowy [6, 8, 17].

Po zakończeniu gry w kraju wyjechał do Austrii, gdzie walczył przyczynił się do rozwoju i popularyzacji tamtejszej piłki ręcznej. W 1974 r. otrzymał tytuł Zasłużonego Mistrza Sportu, a ponadto został odznaczony m. in. brązowym Medalem za Wybitne Osiągnięcia Sportowe (1976) i Srebrnym Krzyżem Zasługi [6]. Aktualnie jest czynnym działaczem sportowym.

2.11. Kazimierz Wiesław Szczerba

Urodził się 4 marca 1954 r. w Ciężkowicach koło Gorlic, w rodzinie Stefana i Marty z domu Górkowskiej.

Kiedy miał trzy lata wyjechał z rodzicami do Krakowa do Nowej Huty i tam ukończył szkołę podstawową i Technikum Wieczorowe zdobywając zawód elektromontera [6, 17].

Uprawiał boks od roku 1970 będąc zawodnikiem wagi lekkopółśredniej i półśredniej w Hutniku Nowa Huta (1970-1975) i w Legii Warszawa (1975-1988), odbywając przy tym służbę w Wojsku Polskim, gdzie doszedł do stopnia chorążego.

Był 4-krotnym mistrzem Polski w wadze lekkopółśredniej (1976, 1979) i półśredniej (1984, 1985), 6-krotnym drużynowym mistrzem kraju w zespole Legii (1975, 1980, 1981/82, 1984-1986) i 14-krotnym reprezentantem Polski w meczach międzypaństwowych 1975-1987 (9 zwycięstw, 5 porażek). Stoczył w sumie 329 walk odnosząc 289 zwycięstw [6, 16, 32].

Dwukrotnie startował w igrzyskach olimpijskich, pierwszy raz w 1976 r. w wadze lekkopółśredniej zdobywając tam brązowy medal oraz drugi raz w 1980 r. w wadze półśredniej, w której też zdobył medal brązowy [6, 32].

Po zakończeniu kariery sportowej był (od 1988 r.) trenerem i szkoleniowcem Legii.

2.12. Czesława Helena Kościańska

Urodziła się 22 maja 1959 w Tczewie jako córka Bogumiła Stanisława Kościańskiego i Ireny z domu Frohlke.

Ukończyła Technikum Mechaniczno-Elektryczne w Gdańsku, a z wioślarstwem zetknęła się jeszcze jako uczennica szkoły podstawowej w Tczewie (1972 r.). Wioślarstwo jako sport uprawiała będąc zawodniczką Unii Tczew, a w latach 1978-1989 Gedanii Gdańsk [6, 33].

Była 15-krotną mistrzynią Polski w latach 1978-1989 w dwójce bez sternika, czwórce ze sternikiem i ósemce. Była też dwukrotną medalistką MŚ: brązową w 1979 r. w Bled

i srebrną w 1982 r. w Lucernie w dwójce bez sternika z Małgorzatą Dłużewską.

Dwukrotnie startowała w igrzyskach olimpijskich, pierwszy raz w 1980 r. i wówczas zdobyła srebrny medal w konkurencji dwójek bez sterniczki, razem z Małgorzatą Dłużewską [17]. Na drugie swoje igrzyska poleciała do Seulu w 1988 r. i wystąpiła tam w składzie czwórki ze sternikiem, która zajęła 8 miejsce. Nigdy już nie powtórzyła sukcesów, które były jej udziałem z Małgorzatą Dłużewską. Wycofała się z uprawiania wioślarstwa po MŚ w 1989 r. [6].

Na sesji 23 grudnia 2021 r. Rady Miejskiej w Tczewie radni zdecydowali o nadaniu tytułu Honorowego Obywatela Miasta Tczewa Czesławie Helenie Kościańskiej – wioślarce, srebrnej medalistce olimpijskiej z Moskwy, która w latach 1972-1978 była zawodniczką Unii Tczew.

2.13. Grzegorz Józef Stellak

Urodził się 11 marca 1951 r. w Płocku, w rodzinie Zygmunta i Janiny z domu Rybickiej.

W 1970 r. ukończył Technikum Elektryczne [6] w Płocku, a gdy był jeszcze jego uczniem, zapoznał się z wioślarstwem i w roku 1967 został zawodnikiem PTW Budowlani Płock. W latach 1970-1976 był zawodnikiem Zawiszy Bydgoszcz, a w latach 1977-1983 z powrotem reprezentował barwy PTW Budowlanych Płock.

Pierwszym jego sukcesem było zdobycie wicemistrzostwa Polski w 1971 r. w czwórce ze sternikiem, a w następnym roku pierwszy raz wystąpił na igrzyskach olimpijskich w Monachium (1972 r.), zajmując w konkurencji ósemek 6 miejsce [13, 17].

Był ponadto 8-krotnym mistrzem Polski, przy czym ten tytuł zdobywał w różnych konkurencjach wioślarskich. W latach 1973 i 1975 został mistrzem w dwójce ze sternikiem, w latach 1976, 1979 i 1982 w czwórce ze sternikiem, a w latach 1976, 1977, 1980 w konkurencji ósemek.

W roku 1975, występując w osadzie dwójki ze sternikiem z Ryszardem Stadniukiem i Ryszard Kubiakiem jako sternikiem, zdobył srebrny medal na mistrzostwach świata w Nottingham [22].

Był 3-krotnym olimpijczykiem. Na igrzyskach w Montrealu w 1976 r., wystartował w dwójce ze sternikiem (wraz z Stadniukiem i Kubiakiem), zajmując tam dopiero 6 miejsce. Na kolejnych igrzyskach w roku 1980 w Moskwie tym razem wystąpił w konkurencji czwórek ze sternikiem (jego partnerzy: G. Nowak, A. Tomasiak, R. Stadniuk, st. R. Kubiak) i zdobył tam medal brązowy. Startował jeszcze w ósemce, ale bez sukcesu [17, 22].

Po zakończeniu kariery sportowej był m.in. trenerem, a w latach 2004–2012 prezesem Płockiego Towarzystwa Wioślarskiego „Budowlani”. Wyróżniony też został tytułem Płoczanina Roku 2009.

2.14. Andrzej Sypytkowski

Urodził się 14 października 1963 w Korszach, woj. Olsztyńskie w rodzinie Leona i Ireny Sypytkowskich. Po ukończeniu szkoły podstawowej dalej kształcił się w Technikum Elektrycznym uzyskując zawód elektromechanika [6].

Kolarstwo zaczął uprawiać najpierw w kategorii młodzików, a później juniorów zostając w tym czasie zawodnikiem klubu LZS Agrokompleks Kętrzyn. Jego talent kolarski został zauważony i wkrótce znalazł się w KS Zjednoczenie Olsztyn (do roku 1983), a następnie w Gwardii

Katowice (lata 1984-1985) oraz w GKS Krupiński Suszec (lata 1985-1994).

W tym też czasie, bo w roku 1985 został szosowym mistrzem Polski, a ponadto zdobył także 4-krotnie tytuł wicemistrzowski, w wyścigu szosowym indywidualnie (1992 r.), w jeździe parami (lata 1991, 1998) i w szosowym wyścigu drużynowym (1989 r.).

Największe sukcesy miał właśnie w szosowym wyścigu drużynowym na 100 km. W tej konkurencji dwukrotnie startował w igrzyskach olimpijskich. W 1988 r. w Seulu, w szosowym wyścigu drużynowym na 100 km zajął 2 miejsce, zdobywając medal srebrny (jego partnerami byli: J. Halupczok, Z. Jaskuła i M. Leśniewski), a na następnych igrzyskach w 1992 r. w Barcelonie w tej samej konkurencji zajął 6 miejsce (jego partnerami w drużynie byli: D. Baranowski, M. Leśniewski i G. Piwowski) [6, 9, 11].

Ponadto na mistrzostwach świata w 1989 r. w Chambery został drużynowym wicemistrzem świata, także w wyścigu na 100 km, startując w drużynie szosowej z partnerami: J. Halupczok, Z. Jaskuła, M. Leśniewski [7].

Po zakończeniu kariery zawodniczej został dyrektorem sportowym grup zawodowych: Mat-Ceresit-CCC (2000 r.) i CCC-Mat (2001 r.). W latach 2000–2004 dyrektorem występującej pod różnymi nazwami grupy kolarskiej CCC Polsat Polkowice i m.in. prowadził tę grupę w historycznym występie w Giro d'Italia w 2003. (był to pierwszy występ polskiej grupy kolarskiej w wyścigu tej rangi). Później zajął się prowadzeniem własnej działalności gospodarczej.

2.15. Dariusz Białkowski

Urodził się 16 lipca 1970 r. w Białogardzie, w rodzinie Stanisława i Bogumiły z domu Talkowskiej. Po ukończeniu szkoły podstawowej dalej kształcił się w Zespole Szkół Elektrycznych w Bydgoszczy, a po jej ukończeniu w roku 1988 [7] i uzyskaniu tytułu technika elektryka, dalej kształcił się w Policealnej Szkole „Kursy i Kariera” (ukończył ją w 2011 r.) [11].

Kajakarstwo uprawiał, jako zawodnik Astorii Bydgoszcz od 1987 r. Pięciokrotnie zdobył tytuł mistrza Polski w latach 1998, 1999, 2002, 2003 w konkurencji jedynek (K-1) na dystansie 1000 m oraz w 1991 r. w konkurencji K-4 na 10 000 m, ale największe sukcesy odniósł w konkurencji dwójek (K-2).

Wystąpił czterokrotnie na igrzyskach olimpijskich, pierwszy raz w 1992 r. w Barcelonie i tam zdobył swój pierwszy medal olimpijski w konkurencji K-2 na 1000 m, a jego partnerem był Grzegorz Kotowicz.

W drugim swym starcie olimpijskim w 1996 r., także w konkurencji K-2 na 1000 m, wraz z Grzegorzem Kotowiczem był bardzo bliskim zdobycia medalu zajmując 4 miejsce, z minimalną stratą do zdobywców trzeciego miejsca.

Trzeci start w igrzyskach olimpijskich, mający miejsce w 2000 roku w Sydney, przyniósł mu drugi w jego karierze olimpijski medal brązowy, ale tym razem w konkurencji czwórek (K-4) na dystansie 1000 m. Jego partnerami byli: G. Kotowicz, A. Seroczyński i M. Witkowski.

Czwarty i ostatni raz w igrzyskach wystąpił Dariusz Białkowski w 2004 r. w Atenach, startując ponownie w konkurencji czwórek, ale tym razem, wraz z partnerami zajął dopiero 8 miejsce [34].

Miał też na swoim koncie sukcesy w mistrzostwach świata, trzykrotnie zdobywając medal brązowy: w 1995 r. w konkurencji K-4 na 500 m i w K-2 na 1000 m oraz w 1997

r. w konkurencji K-2 na 1000 m. Zdobył jeszcze trzy medale w mistrzostwach Europy w 1997 r. medal srebrny (K-2 na 1000 m), złoty w 1999 r. (K-4 1000 m) oraz brązowy w 2004 r. (K-4 1000 m).

Swoją karierę sportową zakończył po igrzyskach w 2004 r. Otrzymał też tytuł Mistrza Sportu, a w 2021 r. nagrodzono go medalem okolicznościowym Kujawsko-Pomorskiej Rady Olimpijskiej.

2.16. Piotr Markiewicz

Urodził się 3 września 1973 r. w Sejnach, jako syn Witolda i Fryderyki Lucyny z domu Nowickiej.

Po ukończeniu szkoły podstawowej dalszą naukę kontynuował w Technikum Elektrycznym w Augustowie, uzyskując zawód technika elektryka, a następnie w Instytucie Zarządzania i Marketingu Politechniki Białostockiej, gdzie w roku 2001 otrzymał tytuł magistra [6, 35].

Od roku 1987 uprawiał kajakarstwo regatowe, jako zawodnik Sparty Augustów, a swoją karierę sportową zakończył w roku 2000, w wieku zaledwie 27 lat. Był 22-krotnym mistrzem Polski w konkurencji K-1 200 m w latach 1994-96, K-1 500 m w latach 1993, 1995, 1996, K-1 1000 m w roku 1993, K-1 10000 m w 1994 r. oraz w K-4 200 m w latach 1995-2000, w K-4 500 m w latach 1996, 1997, 1999 i w K-4 1000 m w latach 1995-1999.

Jeden raz wystąpił na igrzyskach olimpijskich w roku 1996, w Atlancie i zdobył tam brązowy medal w konkurencji K-1 500 m. Startował tam również w konkurencji K-4 na 1000 m i wraz z partnerami (G. Kaleta, M. Witkowski i A. Wysocki) zajął wówczas 4 miejsce [6, 11].

Odnosił też sukcesy w kajakarskich mistrzostwach świata, będąc 2-krotnym mistrzem świata w konkurencji K-1 na 200 i 500 m w 1995 r., a także 3-krotnym wicemistrzem (K-4 10000 m w 1993 r., K-4 1000 m w 1994 r. i K-4 200 m w 1999 r.). Był też 2-krotnym srebrnym medalistą mistrzostw Europy [11, 35].

Po zakończeniu swej kariery sportowej został działaczem w Polskim Związku Kajakowym, pełniąc tam od roku 2009 funkcję sekretarza generalnego.

2.17. Adam Marek Korol

Urodził się 20 VIII 1974 r. w Gdańsku, w rodzinie Leszka i Danuty z domu Dziubich. Po ukończeniu szkoły podstawowej w swym rodzinnym mieście, dalszą naukę kontynuował w Technikum Elektrycznym w Gdańsku Wrzeszczu (Szkoły Elektryczne i Elektroniczne), a po zdaniu egzaminu maturalnego w 1994 r. został technikiem elektrykiem [6, 7].

Będąc jeszcze uczniem technikum zainteresował się wioślarstwem i w roku 1987 został zawodnikiem sekcji wioślarskiej klubu RKS Stocznowiec/Drakkar Gdańsk. W tym klubie uprawiał wioślarstwo do roku 1994, kiedy to podjął studia na AWFis w Gdańsku i wówczas został zawodnikiem AZS AWFis Gdańsk. Jako zawodnik tego klubu odniósł swoje największe sukcesy sportowe.

Pięciokrotnie reprezentował Polskę na igrzyskach olimpijskich. Pierwszy raz na igrzyskach wystąpił w 1996 r. w Atlancie, gdzie w konkurencji dwójek podwójnych (z Kajetanem Broniewskim) zajął 13 miejsce. W drugim swym występie olimpijskim w 2000 r. w Sydney, również w konkurencji dwójek podwójnych, zajął 6 miejsce, a jego partnerem był wówczas Marek Kolbowicz. Trzeci jego start olimpijski miał miejsce w 2004 r. w Atenach, a tam wystartował w konkurencji czwórek podwójnych zajmując

wraz z partnerami 4 miejsce. Najbardziej udanym był jego występ w 2008 r. w Pekinie, gdzie w konkurencji czwórek podwójnych zdobył złoty medal olimpijski, a jego partnerami byli: Konrad Wasilewski, Marek Kolbowicz i Michał Jelinski [6, 36]. W ostatnim swym starcie olimpijskim w 2012 r. w Londynie Adam Korol, wraz z tymi samymi partnerami jak w 2008 r., zajął 6 miejsce w konkurencji czwórek podwójnych [36].

Znaczące sukcesy miał też we wioślarskich mistrzostwach świata, 4-krotnie zdobywając tytuł mistrzowski w konkurencji czwórek podwójnych w latach 2005, 2006, 2007 i 2009 oraz wicemistrzowski w 2002 r., a brązowym medalistą był w 2003 r. i ponadto został brązowym medalistą w dwójce podwójnej w 1998 r. Został też mistrzem Europy w 2010 r. w konkurencji czwórek podwójnych [7, 36].

Był również 6-krotnym mistrzem Polski w tym w jedynce w 2006 r., w dwójce podwójnej w 1995, 1996 oraz w 1997 r., a także w czwórce podwójnej w 1998 r. i ósemce w 2004 r., jak również 4-krotnym wicemistrzem. Swoją karierę sportową we wioślarstwie zakończył w 2013 r.

W międzyczasie ukończył studia na Akademii Wychowania Fizycznego i Sportu w Gdańsku w roku 2000, a w roku 2007 podjął pracę, jako asystent w Katedrze Sportów Indywidualnych i Motoryczności Człowieka w swojej uczelni.

W latach 2012-2015 pełnił funkcję wicedyrektora ds. sportu w Zespole Szkół Ogólnokształcących nr 6 w Gdańsku, a także był trenerem koordynatorem kadry młodzieżowej w Polskim Związku Towarzystw Wioślarskich, ponadto w 2014 r. został członkiem Zarządu AZS AWF Gdańsk. Przewodniczył też Komisji Zawodniczej przy Polskim Komitecie Olimpijskim w kadencji 2013-2017 [36].

Od 16 VI 2015 do 16 XI 2015 był ministrem sportu i turystyki w rządzie Ewy Kopacz. W kadencji 2015-2019 był posłem z listy Platformy Obywatelskiej w Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej (VIII kadencja z okręgu gdańskiego). W roku 2016 został prezesem Pomorskiej Federacji Sportu, a od grudnia 2019 r. dyrektorem Biura Prezydenta Gdańska do spraw Sportu.

3. PODSUMOWANIE

Ogółem jak dotychczas wśród polskich medalistów olimpijskich było 17 elektryków, którzy łącznie zdobyli 21 medali (4 złote, 6 srebrnych i 11 brązowych) w 12 dyscyplinach sportu. W boksie zdobyli 2 medale brązowe, w gimnastyce 1 srebrny, w kajakarstwie 3 brązowe, w kolarstwie 1 srebrny, w lekkiej atletyce 2 medale złote i 2 srebrne, w piłce nożnej 1 złoty i 1 srebrny, w piłce ręcznej 1 brązowy, w podnoszeniu ciężarów 1 brązowy, w szermierce 1 brązowy oraz we wioślarstwie 1 medal złoty, 1 srebrny i 1 brązowy.

Pośród 17 polskich medalistów olimpijskich tylko trzy osoby, po zakończeniu kariery sportowej, pracowały w swoim zawodzie elektryka lub elektronika. Jednym z nich był prof. Marian Suski, który m.in. pełnił funkcję kierownika Katedry Podstaw Telekomunikacji na Politechnice Wrocławskiej. Drugim był mgr inż. Marian Foik, który pracował m.in. w Wojskowych Zakładach Remontowych w Zielonce jako główny technolog, a trzecią była mgr inż. Krystyna Ostromecka-Guryn. Przez wiele lat pracowała ona w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Techniki Medycznej w Warszawie. Tam między innymi brała czynny udział

w pracach zespołu, który opracowywał konstrukcję elektronicznego stymulatora serca.

Jak łatwo zauważyć medale olimpijskie nasi elektrycy zdobywali tylko w dyscyplinach sportu rozgrywanych na igrzyskach letnich. Nie powinno to budzić zdziwienia gdyż na 321 medali zdobytych łącznie przez wszystkich polskich sportowców na igrzyskach olimpijskich (zimowych i letnich), jedynie 23 medale wywalczyli nasi olimpijczycy na igrzyskach zimowych, co stanowi nieco ponad 7%.

Gdyby zachować podobną proporcję, to na 21 medali zdobytych przez elektryków olimpijczyków w igrzyskach letnich, przypadałby tylko jeden medal, który powinni oni zdobyć na igrzyskach zimowych, ale prawdopodobieństwo tego okazało się znikomą małą.

4. BIBLIOGRAFIA

1. Szot-Jeziorowski H., Pierwszy Polski Komitet Olimpijski, Akademicki Związek Sportowy 1908-1983, Wspomnienia i pamiątki, wybór i opracowanie R. Wryk, Warszawa 1985.
2. Toporowicz K., Powstanie Polskiego Komitetu Olimpijskiego, Wychowanie Fizyczne i Sport, 1969, nr 1.
3. 50 lat na olimpijskim szlaku, Sport i Turystyka, Warszawa 1969, opracowanie zbiorowe.
4. 90 lat na olimpijskim szlaku, PKOl, Warszawa 2009, opracowanie zbiorowe.
5. Hickiewicz J., Rataj P.: I Zjazd Elektrotechników Polskich (7-9 czerwca 1919 r.) w Warszawie - utworzenie Stowarzyszenia Elektrotechników Polskich, Wiadomości Elektrotechniczne 2019, nr 5, 4-19.
6. Tuszyński B., Kurzyński H.: Od Chamonix i Paryża do Vancouver. Leksykon olimpijczyków polskich 1924-2010, Fundacja Dobrej Książki, Warszawa 2012.
7. Tuszyński B.: Polscy olimpijczycy XX wieku, Tom 1-2, Wyd. EUROPA, Wrocław 2004.
8. Głuszek Z., Leksykon polskich olimpijczyków 1924-1998, Polskie Wydawnictwo Sportowe „Sprint”, Warszawa 1999.
9. Pawlak A., Olimpijczycy, polscy sportowcy 1924-1998, Wyd. AWF Kraków, 2000.
10. Wryk R.: Olimpijczycy drugiej Rzeczypospolitej, Wyd. Nauka i Innowacje, Poznań 2015.
11. Duński W.: Od Paryża 1924 do Sydney 2000: Polscy medaliści olimpijscy i paraolimpijczycy, Polski Związek Sportu Niepełnosprawnych „Start”, 2001.
12. Suski M.: Wspomnienia. Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 2002.
13. Poczec polskich olimpijczyków 1924-1984, KAW, Warszawa 1984, opracowanie zbiorowe.
14. Kahlich E., Papp L.G., Subert Z.: Olympic Games 1896-1972, Corvina Press, Budapest 1972.
15. Kamper E.: Lexikon der 12000 Olympioniken, Graz 1975.
16. Kluge V., Die Olympischen Spiele von 1896 bis 1980, Sportverlag, Berlin 1981.
17. Porada Z.: Starożytne i nowożytne igrzyska olimpijskie, Wyd. KAW, Kraków 1980.
18. Wallechinsky D.: The Complete Book of the Olympics, Middlesex 1984, Penguin Books Ltd.
19. Encyklopedia (statystyczna) polskiej lekkiej atletyki 1919-1994, Warszawa 1994, PZLA, opracowanie zbiorowe.

20. Szczepek S.: Deyna Legia i tamte czasy, Wyd. Marginesy, Warszawa 2012.
21. Kołtoń R.: Deyna czyli obcy, Wyd. Zys i S-ka, 2014.
22. Kobendza R., Zarys 80-letniej działalności Polskiego Związku Towarzystw Wioślarskich, PZTW, Warszawa 2001.
23. Who is Who w Polsce, Verlag AG/Schweiz, czerwiec 2005.
- 4.1. Oficjalne strony internetowe Polskiego Komitetu Olimpijskiego**
24. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/jerzy-pawel-horst-jokiel/> (dostęp 20 luty 2022).
25. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/zdzislaw-ludwik-krzyszkowiak/> (dostęp 20 luty 2022).
26. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/marian-foik/> (dostęp 20 luty 2022).
27. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/henryk-trebicki> (dostęp 20 luty 2022).
28. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/krystyna-ostromecka-guryrn/>
29. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/kazimierz-deyna/> (dostęp 20 luty 2022).
30. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/jacek-roman-wszola/> (dostęp 20 luty 2022).
31. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/jerzy-greszkiewicz/> (dostęp 20 luty 2022).
32. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/kazimierz-wieslaw-szczerba/> (dostęp 20 luty 2022)
33. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/czeslawa-helena-koscianska-szczepinska/> (dostęp 20 luty 2022).
34. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/dariusz-edward-bialkowski/> (dostęp 20 luty 2022).
35. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/piotr-markiewicz/> (dostęp 20 luty 2022).
36. <https://olimpijski.pl/olimpijczycy/adam-korol/> (dostęp 20 luty 2022)

ELECTRICIANS AMONG POLISH OLYMPIC MEDALISTS

In 2019, exactly 100 years have passed since the establishment of the Polish Olympic Committee, as well as 100 years since the establishment of the Association of Polish Electrical Engineers. Few social organizations in Poland can boast of uninterrupted operation for the hundred years that have elapsed since our country regained independence at the end of World War I in November 1918 until 2022. Such organizations include both the Association of Polish Electrical Engineers and the Polish Olympic Committee.

The first Olympic medalist among Polish electricians was Marian Suski in fencing at the 1932 Los Angeles Games, winning the bronze medal in the team sabre competition.

Among the Polish Olympians, competing in both the Summer and Winter Games, there were also a number of electricians, including Olympic medalists. In total, so far there were 17 electricians - Polish Olympic medalists, who in total won 21 medals (4 gold, 6 silver and 11 bronze) in 12 sports.

Keywords: Polish olympic medalists, polish electricians, Association of Polish Electrical Engineers, Polish Olympic Committee.